

ערכין כט

משנה	חכמים	ר' יהודה בן בתירא	סתם חרמים
	לכהנים	לבדק הבית	כז חרם קדש קדשים הוא ז'ה'
חרמים כל זמן שהן בבית בעלים - הרי הן כהקדש לכל דבריהן	שחל על קדשי קדשים ועל קדשים קלים	סתם חרמים לבדק הבית	
	סתם חרמים לכהן	כהן שקיבל שדה אחוזה, ביובל ממי שקידש ולא פדה, והוא עצמו מקדיש ואינו פודה – שדהו הולך לאחיו הכהנים ביובל	כשפה חרם זכהו תהיה אחוזתו
	כהן שקיבל שדה אחוזה ביובל ממי שקידש ולא פדה, והוא עצמו מקדיש ואינו פודה – שדהו הולך לאחיו הכהנים ביובל	לא דורש מלים אלו	חרם
	אז תקדיש מיבעי ליה ללאו, תקדיש מיבעי ליה לכדתניא: מנין לנולד בכור בעדרו שמצוה להקדישו? שנאמר: הזכר תקדיש	מקדישו אתה הקדש עלוי, ואי אתה מקדישו הקדש מזבח שחל על קדשי קדשים ועל קדשים קלים	מקדיש/איט מקדיש
נתנן לכהן - הרי הן לכל דבריהן כחולין			כז חרם כ'שראז זק יהיה

פסק: אמר רב: הלכה כרבי יהודה בן בתירא.

קושני: ורב שביק רבנן ועביד כרבי יהודה בן בתירא?

תירוץ: ברייתא איפכא תניא.

קושני: שביק מתניי ועביד כברייתא?

תירוץ: רב מתניי נמי איפכא תני.

קושני: מאי חזית דאפכת מתניתין מקמי ברייתא? נפיך ברייתא מקמי מתניי!

תירוץ: רב גמריה גמיר.

קושני: אי הכי, כרבי יהודה בן בתירא, כרבנן מיבעי ליה!

תירוץ: הכי קאמר: למאי דאפכיתו ותניתו, הלכה כרבי יהודה בן בתירא.

מעשה שפסק כרב: ההוא גברא דאחרמינהו לנכסיה בפומבדיתא, אתא לקמיה דרב יהודה, אמר ליה: שקול ארבעה זוזי ואחיל עליהו ושדינהו ונחרא ולישתרו לך. אלמא קסבר: סתם חרמים לבדק הבית.

שאלה על פרט בדברי רב יהודה: כמאן? כשמואל, דאמר: הקדש שוה מנה שחיללו על שוה

פרוטה - מחולל, אימר דאמר שמואל - שחיללו, לכתחלה מי אמר?

תירוץ: הני מילי בזמן שבית המקדש קיים, דאיכא פסידא, אבל בזמן הזה אפי' לכתחלה.

קושני: אי הכי, אפי' פרוטה נמי!

תירוץ: פרסומי מלתא.

פסק אחר: אמר עולא: אי הואי התם, הוה יהיבנא כולהו לכהנים. אלמא קסבר עולא: סתם חרמים לכהנים.

קושני על רב: מיתבי:

דברים שאין נוהגים שאין יובל

עבד עברי	עד שנת היובל יעבוד עמך
שדה אחוזה	ויצא ביובל ושב לאחוזתו
בתי ערי חומה	לא יצא ביובל
ר"ש בן יוחי - שדה חרמין	והיה השדה בצאתו ביובל קודש לה' כשדה החרם
ר"ש בן אלעזר - גר תושב	אמר רב ביבי: מ"ט! אתיא טוב טוב, כתיב הכא: כ' טוב ז' ענק, וכתוב התם: כטוב ז' זא תוש!

תירוץ: לא קשיא: הא במקרקעי, הא במטלטלי.

קושי: והא מעשה דפומבדיתא במקרקעי נמי הוה!
תירוץ: מקרקעי דחוצה לארץ כמטלטלי דארץ ישראל דמי.

המוכר שדהו בשעת היובל אינו מותר לגאול וכו'.

דיוק מהמשנה: אינו גואל לא קתני אלא **אינו מותר לגאול**, אלמא קסבר:

למוכר לקנות חזרה לפני שעוברים שנתיים	ללוקח למכור חזרה
איסורא נמי איכא, דאפילו קרקושי זוזי נמי	עובר בעשה - דבעינן שנים... תקנה וליכא
עובר בעשה - כספן שני תבואות ימכר יצק	

ר"ב	שמואל	המוכר שדהו בשנת היובל עצמה
מכורה ויוצאה	אינה מכורה כל עיקר	
לא אמרינן קל וחומר כי ה"ג? קושי : והתניא: יכול ימכור אדם את בתו כשהיא נערה? אמרת קל וחומר, ומה מכורה כבר יוצאה עכשיו, שאינה מכורה אינו דין שלא תימכר! תירוץ : התם לא הדרא מיזדבנא, הכא הדרא מיזדבנא.	קל וחומר, ומה מכורה כבר יוצאה, שאינה מכורה אינו דין שלא תימכר	
קושי על ר"ב	אחר ה'יובל' שנים תקנה - מלמד שמוכרין סמוך ליובל, מופלג מן היובל מניין? ת"ל: 'אף רוב השנים ו'אף' נעוט השנים, ובשנת היובל עצמה לא ימכור, ואם מכר - אינה מכורה!	
	אינה מכורה למספר שני תבואות, אבל מכורה היא ויוצאה קושי : ואי איזדבוני מיזבנה, תיקום ברשותיה עד בתר יובל, ובתר יובל ניכליה שני תבואות וניהדרה, מי לא תניא: אכלה שנה אחת לפני היובל - משלימין לו שנה אחרת אחר היובל! תירוץ : התם נחית לאכילה, הכא לא נחית לאכילה.	

אמר ר"ב ענן: שמעית מינייה דמר שמואל תרתי,

המוכר שדהו בשנת היובל עצמה אינו מכורה כל עיקר	המוכר עבדו לעובד כוכבים או בחוצה לארץ - יצא לחירות	
ר"ב ענן	חדא הדרי זביני וחדא לא הדרי זביני, ולא ידענא הי מינייה	
ר"ב יוסף	הדרי זביניה - אינה מכורה ומעות חוזרין.	המוכר עבדו בחו"ל - יצא לחירות וצריך גט שיחרור מרבו שני , ש"מ מדקרי ליה לשני רבו, אלמא לא הדרי זביני

